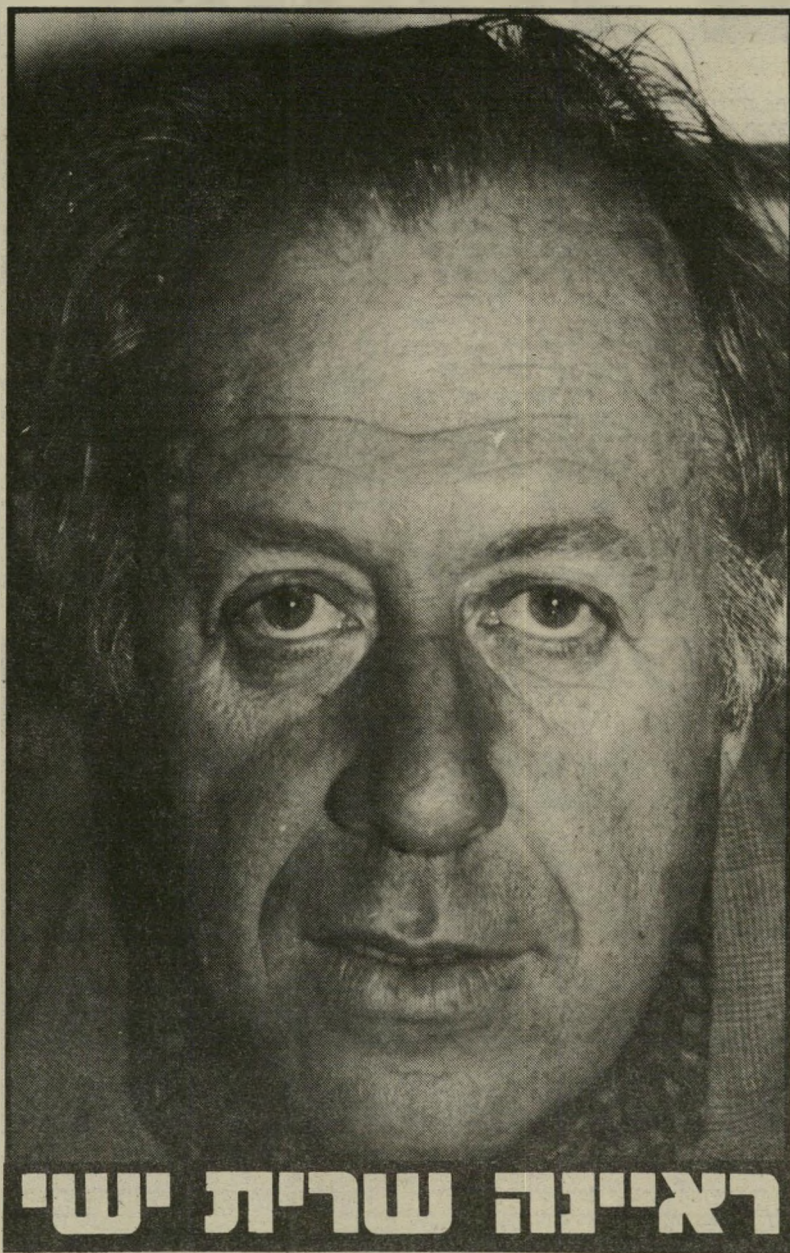


העיתונאי אמנון קפליוק מספר כיצד נסע לביירות שלוש פעמים וחזר כלעומת שבא מפני שפחד, על אורי דיוויס ואילן הלוי, על נסיונו לראיין את מועמד קד'אפי, על אשחו ובנותיו, שקראו לו פחדן כשלא הצליח לחזור עם ראיון ממערב ביירות



ראיינה שרית ישי

„אני נוסע המון.
לאחרונה טילפנתי
הביתה, והבט אמרה
לי: אבא בוא, שכחתי
איך אתה נראה”

„אשתי, אולגה, היא
פרופסור לבלשנות
שמית. כשאני הייתי
בעמאן, היא הייתה
באתיזיה”

„הבנות והאשה רצו
שאעשה משהו. חשבו
שאני זקוק לאיזו
דחיפה. לא רצו אותי
אבא פחדן”

„אבי, מנחם קפליוק,
היה כתב, דובר
לעניינים ערביים. הוא
היה לוקח אותי
לכתבות”

„ואליד ג'ונבלאט אמר
לי: בוא נשחה בידה,
ממילא ערפאת לא
יקבל אותך לפני
חצות”

„עשיתי דוקטוראט על
העדות הנוצריות בקרב
הערבים בישראל.
ביקשתי דרכון צרפתי
וקיבלתי מיד”

„אני לא עיתונאי טוב, אני תייד טוב מאוד!”

מאשר כסיכום של עיתונאי מדיני, שיצא לסקר ועידה כל-כך חשובה. קפליוק התפתל כששאלתי אותו שאלות בנושא הזה, והבטיח לי שעוד יחזור ויטפל בווידעיה.

הוא ללא ספק הצליח היכן שרבים אחרים נכשלו. הוא הצליח ליצור לו מערכת יחסים טובה עם אנשי אש"ף וגם עם השמאל הצרפתי האינטלקטואלי. לא מכבר, הוא סיפר לי, אירגן בטלפון אחד ראיון לכתבת צעירה עם הזמר איב מונטאן. דרך ידידו, בינאמי הסרטים קוס' טה גאברס.

קשה לראיין אותו. הוא מעדיף לספר לי

קפליוק, כדי למלא אחרי השליחות שהוא ממלא. לא מספיק להיות רק עיתונאי, צריך הרבה יותר מזה: צריך מידה מסוימת של אומץ, מידה עצומה של הרפתקנות ותאוות-נסיעות.

וצריך, כמובן, למצוא עיתון שיממן לך את השיעונו הפרטיים.

ידעות אחרונות מממן את השיעונו של קפליוק. דומה שהוא מחזיק להם טובה על כך. זה מתבטא לא במעט בסיגנון כתיבתו, שהוא „בסדר” – שום ביקעות עמדות, שום עובדות חד-משמעיות. הייתי מסכמת את סידרת כתביו תיו על נסיעותיו לעמאן כיומן-מסע יותר

יהודי תימן, וגם אני הייתי רוצה – אם לא לסקר את הוועידה של אש"ף בעמאן – הרי שלפחות לבקר בפטרה, לראות את ישראל מעברו השני של הנהר. לצפות על קיבוץ גשר ועל עמק בית-שאן מהעבר השני.

עיתונאי שלא מרגיש כמוני – שיקום. שלא לדבר על הסקופים. על הראשוניות ועל התחושה המשכרת. שאתה עושה דבר שאף אחד לא עשה לפניך. ושאתה יודע – משוכנע ובטוח – שלא יהיה אחד שלא יקרא או יתעניין במוצר הסופי של עבודתך.

מובן שכדי לעשות את עבודתו של

אפשר לאהוב או לא לאהוב את אמנון קפליוק. אך אם אתה עיתונאי בדם, אינך יכול להימנע מדבר אחד: אינך יכול שלא לקנא בו. אחרי הכל, האיש היה בשבע מתוך 22 מדינות ערביות – ועוד דרכונו בידו.

כמה פעמים חשבתי לעצמי, כשעקבתי אחרי נסיעותיו של אמנון קפליוק או אחרי נסיעותיה של תמר גולן: למה אין בידי דרכון זה, גם אני הייתי מנסה לנסוע לאותם מחוזות רחוקים שהם מגיעים אליהם. גם אני, כמו קפליוק, הייתי מתה לבקר במארוקו, בתוניסיה, באלג'יריה. גם אני, כמוהו, הייתי רוצה להגיע אל שרידי